

TASA ÖRTÜSÜ

HEKİMOĞLU
İSMAIL
HİKÂYE YARIŞMASI
★ ÖDÜLÜ ★

BUSE ALTAN YASANLAR
ÇİZER: BURCU GÜDÜCÜ

GÜLCE
ÇOCUKTİMAS

BELEDİYE TERBİYE MERKEZİ Mİ?

Size, başımı ne biçim bir belaya soktuğumu anlatacağım. Savsaklamadan başlayayım, olay uzun ve çetrefilli.

Nopnormal, sıpsıradan bir gündü. Odamda halıya çökmüş oyun oynuyordum. Ben hep böyle yaparım. Tüm bu sıradanlık ve huzur, annemin kapıdan sarkıp telefonu bana uzatmasıyla darmaduman olacaktı ama henüz bundan habersizdim.

- Babaannen senin de sesini duymak istedi.

Ayyy! Canım babaannem! Pamuğum benim... Çok severim kendisini. Gerçi geçen

sene kandırmıştı beni ama olsun. Tamamen iyi niyetinden... Neymiş efendim, çok yaramazlık yapan çocukları belediyenin terbiye merkezinde tedavi ediyorlarmış da... Üst kattakilerin oğlu Erşan'ı apar topar götürmüşler de... Daha da gelmemiş geri de... Yok komşular fark ederse yaramazlığımı, beni "BELTEM"e ihbar ederlermiş de...

- BELTEM! BELTEM ne babaanne?

- BELTEM, Belediye Terbiye Merkezi'nin kısaltılmışı yavrum.

**TAMAM BABAANNE TAMAM!
SENSİN!** Evet, annem 'BELTEM'in gerçek olmadığını söyleyene kadar bir hafta boyunca ağlamış olabilirim. Korktuğum için "yaramazlık" yapmayı da bırakmış olabilirim.
NE VAR? ÇOCUĞUM BEN! HA!

Bu arada yaramazlık dediği de koltuk minderlerinden ev yapmak falan. Ortalık dağılınca benim yaptıklarımın adı direkt "yaramazlık" oluyor.

YA HÜ! Ev yapıyorum ev! Belki mimar olacağım. Karışmayın!

Neyse çocuktum, kandım, olabilir diyeceğim de... Ama Erşan'ın o yaz köye gittiğini bile bile nasıl yuttum ben bu numarayı, en çok ona yanıyorum. Basiretim bağlandı, başka açıklaması yok.

Neyse babaannemsin, atamsın, ceddimsin dedim, uzatmadım. Koskoca kadına kin tutacak değildim. Sineye çektim. Bak, "terbiye merkezine" gitmemiş olmama rağmen ne olgun bir davranış sergiliyorum, dikkatini çekerim babaannem. Kendimi alımdan öpebilsem keşke!

TELEFONUN UCUNDAKİ KARA DELİK

A klımdan bu düşünceler hızlıca geçerken annemin uzattığı telefonu aldım.

- Alo! Babaanneciim... N'aapıyorsun?

Babaannem her zamanki gibi başladı dert yanmaya:

-AY! OF! AMAN! N'apayım oğlum? Gün dolduruyor, çile çekiyorum işte!

Babaannem yaşına rağmen çok sağlıklı ve akli başında idi. Elle tutulur ne bir hastalığı ne bir derdi vardı.

MAŞALLAH DİYELİM!

Ama onun da huyu böyle işte; tasalanmayı, söylenmeyi, şikâyet edip durmayı çok severdi.

- Bu güneş gözlerimi kör edecek valla-hi! Durulmuyor, ev çok güneş alıyor, hava da sıcak açayım camları diyorum, cereyanda üşütür hasta olurum diye korkuyorum. Koridora halı almıştım, biraz zıpır bir şey, ayağıma dolanıverirse diye gece gözümü uyku tutmadı. E uyuyamayınca da ayaklarım hep ödem oldu, şişti. **YÜRÜYEMİYORUM...**

Daha devam edecek gibiydi lafını balla kestim:

- Aman, ne olur sen yürüme babaanne! Yürümezsen

yeni aldığın halıya da dolanıp düşemezsin. Güzel güzel otur, ben sana bakarım.

- OLUR MU YAVRUM? OTURA OTURA YATALAK OLURUM ALLAH KORUSUN!

Maalesef söylediğimi ciddiye almıştı. Bu, daha da uzatacak, tasalanıp duracak demektir. Hayır bana zararı yok da sadece mutsuz olmasına dayanamıyordum. Bir kulağım telefonda, oyuncak arabalarımı çarpıştırmaya geri döndüm. Uzunca bir süre "HI-HI" diye diye oyun oynamaya devam ettim, aklım zerre babaannemde değildi. Fakat sonra bir cümle dikkatimi çekti.

- Keşke tüm tasalarımı bitirecek bir şey icat edilse, oğlum. Böylece ben de bir gün yüzü görsem şu ahir ömrümde!

O an çok garip bir şey oldu. Kafamın içinde "ZINKKKK!" diye bir ses duydum sanki. Aklıma çok acayip bir şey geldi ama enine boyuna düşünmeden harekete geçemedim.

-BABAANNE, dedim heyecanlı. Sana bir sürprizim var. Uğrarım yarın.

- Uğra yavrum, uğra. Bana uğrayanlar uğramış zaten. Parmaklarımin derisi hep çekildi, şekerim çıktı, tansiyonum düşt...

DIIT DIITT DIIITTT!

Kapatıverdim telefonu. Yoksa sonsuza kadar sürecekti. Dahası telefon ve kulağım arasındaki terin ısınmasıyla dev bir kara delik oluşacaktı ve hepimiz içine düşüp kaybolacaktık.

